

Nhờ Anh

Ngô Tấn Nghĩa

Hai chữ “NHỜ ANH” hay “NHỜ ĐẠI TÁ” đã đem lại cho Bình Thuận sự an ninh và phát triển cho dân trong tỉnh, thốt ra không phải chỉ từ người dân mà cả các cấp Quân, Cán, Chính, không chỉ trong tỉnh nhà mà đã được loan truyền qua các tỉnh khác, đến cấp chánh phủ. Thêm vào đó Cố vấn Mỹ cũng báo cáo hàng ngày theo hệ thống của họ.

Nên trường hợp Bình Thuận đã được các giới nêu lên làm đề tài nghiên cứu và học hỏi. Đặc biệt là cuối năm 1973, đại sứ Williams Colby, thuộc cơ quan CIA, người có trọng trách cho nhiều chương trình quan trọng tại Việt Nam, đã có thư mời tôi qua Mỹ nói là để tham quan các Thống đốc Tiểu bang Mỹ nhưng sự thật hoàn toàn khác hẳn vì thời gian đó là lúc Quốc Hội Mỹ tranh cãi về giải pháp - “Cúp viện trợ và tháo chạy khỏi Việt Nam” nên ông Colby muốn đem tôi làm nhân chứng sống chứng minh cho sự thành công của chương trình PHÁT TRIỂN & VIỆT NAM HOÀ CHIẾN TRANH, hầu chinh phục Quốc Hội Mỹ yểm trợ cho các chương trình của ông được tiếp tục.

Tuy nhiên qua năm 1974, mặc dầu việc du hành đã được sẵn sàng nhưng phải bị hủy bỏ vì các lý do sau:

#1 - Tôi được tiết lộ là Quốc hội Mỹ đã biểu quyết “trói tay” TT Nixon, không được đơn phương viện trợ cho bất cứ nước nào nếu không có sự đồng thuận của Quốc Hội, dầu chưa công bố rõ ràng là quyết định cắt hết viện trợ cho Việt Nam.

#2 –Con trai lớn của tôi, Ngô Quang Lý, Đại úy phi công, chuyên trách theo dõi, chụp hình các đoàn xâm nhập của Cộng sản, máy bay đã bị bắn hạ trên bầu trời Bến Cát.

#3 - Mặc dầu phía Mỹ cứ hỏi thúc là nên đi nhưng Tổng Thống không chấp thuận viện lễ tình hình rất sôi động, sự vắng mặt của tôi trong ba tuần lễ sẽ có tác dụng không tốt, trong khi đó Tổng Thống đã gửi qua Mỹ một Phái đoàn của Hạ viện do dân biểu Đinh Văn Đệ , Chủ tịch Ủy ban Quốc phòng hướng dẫn qua cầu viện, xin số tiền rất khiêm tốn là ba trăm triệu cho đạn dược, xăng và phụ tùng tạm đủ đề cầm cự nhưng cuộc cầu viện lần cuối cùng này đã hoàn toàn thất bại.

Trên đây là tóm lược vô đề cho bài “NHỜ ANH” vì hai chữ này là một khích lệ, là một huy chương quý giá nhất cho đời binh nghiệp của tôi, dầu là Bảo Quốc Huân Chương cũng chỉ là một bằng tưởng lệ treo trong nhà nhưng câu NHỜ ANH là một bằng tưởng lệ nói lên bao lời cảm kích, cảm ơn thốt ra từ các cấp hàng ngày, và ngay cả bây giờ, bốn chục năm sau cuộc chiến trong những lần gặp mặt trong hội hè, hoạt động cộng đồng, đồng hương Bình Thuận tôi vẫn được nghe những lời “TUYÊN DƯƠNG” này và những bản tuyên dương có thể đọc được trong những tập san AN TÌNH, đặc biệt trong AN TÌNH V, Người lính già 229 đã nêu câu hỏi “BẰNG VÀO CÁI GÌ” mà Đại tá Tiểu khu trưởng Ngô Tấn Nghĩa đã lập được kỳ công này !? “Đây không phải là câu hỏi của Người lính già 229 mà thôi nhưng là của tất mọi nơi, mọi cấp và mọi giới”.

Cho tới nay tôi vẫn không thể viết lên trang sử này vì còn kẹt một số nhân chứng đã giúp tôi rất nhiều về tình báo vẫn còn sống tại Phan thiết cho tới cuối năm 2012 .Giờ đây tôi thấy không còn vướng víu vào những liên hệ này nữa nên có thể bộc lộ tâm tình, nói lên bí quyết để thành công ,với những tình tiết bí mật mà một số nhân vật đã cộng tác với tôi.

Bài viết có thể dài nhưng vì trong khuôn khổ một đề tài cho tập san An Tình nên tôi sẽ hết sức ngắn gọn nhưng không để thiếu nhiều chi tiết.

1 - SỰ CHỈ ĐỊNH BẤT NGỜ.

Chưa bao giờ việc chỉ định một sĩ quan đi đảm nhiệm chức vụ Tỉnh/Tiểu khu trưởng lại có thể quyết định mau chóng chỉ sau cuộc họp cấp Quân đoàn với 2 bộ tham mưu Mỹ Việt kéo dài 3 giờ đồng hồ. Đó là một ngày vào tháng 10 năm 1969, dưới sự chủ tọa của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu.

Như thường lệ, tôi là Trưởng Phòng 2 lên mở màn buổi họp cao cấp Mỹ Việt bằng thuyết trình về tình hình địch bằng ngoại ngữ (được T.Thống cho phép). Trong phiên họp T.Thống đã tiết lộ mục đích buổi hội là thảo luận với các Tướng Việt Mỹ về chương trình “VIỆT NAM HÓA CHIẾN TRANH” . Vào giờ giải lao, Tổng thống hỏi tôi sao từ 5 năm qua tôi vẫn thấy anh còn ở Pleiku mà ít có sĩ quan nào ở lâu như vậy, tôi thưa rằng tôi không muốn xin chuyển vì đây là vùng hỏa tuyến mà tôi đã làm việc rất hữu hiệu với chuyên môn tình báo điện tử, phối hợp chặt chẽ với ngành tình báo Hoa Kỳ đem lại kết quả khích lệ cho Quân đoàn. Kế đó là cuộc họp

riêng giữa cấp tướng Việt Mỹ và Tham Muu Trưởng Quân Đoàn để thảo luận về chương trình Việt Nam Hóa và phối trí các lực lượng cùng cấp chỉ huy các đơn vị và các Tiểu Khu Trưởng.

Sau cuộc họp quan trọng này và sau khi T.Thống ra về thì tôi được Trung tướng Tư lệnh vùng cho hay là tôi được chỉ định đi làm Tỉnh trưởng kiêm Tiểu khu trưởng Bình Thuận. Trung tướng kêu Phòng Tổng Quản Trị liên lạc với Phủ Thủ Tướng và Phòng Tổng Quản Trị Bộ Tổng Tham mưu để làm lệnh thuyên chuyển và Nghị định.

Thật là tiếng sét bất ngờ, tôi rất ngạc nhiên với cảm xúc lẫn lộn vui mừng và lo ngại. Vui vì đây là một chức vụ có tầm cỡ ngang hàng với một Tư lệnh cấp Sư đoàn mà theo bình thường thì tôi chẳng thể nào “vói tới” nhưng nay với hoàn cảnh khó khăn hiểm trở tôi lại phải là người tiên phong – lo ngại vì tôi biết chắc đây là một nhiệm vụ bất khả thi (mission impossible) vì đã 5 năm là Trưởng Phòng 2 Quân đoàn, tôi đã cùng Phòng 3, phối trí lượng tăng cường và yểm trợ cho các Tiểu khu thì hai Tiểu khu nặng nề nhất là Bình Định ở phía Bắc và phía nam là Bình Thuận - tại hai Tỉnh này ngày nào cũng có giao tranh, tấn công các đồn lẻ tẻ, các đoàn Xây Dựng Nông Thôn, Nghĩa Quân và đôi khi cấp đại đội ĐPQ cũng bị tổn thất khá nặng nề trong các cuộc phục kích, có khi ngay sát nách thị xã . Với hoàn cảnh này tôi vô cùng lo ngại biết rằng khi tới Bình Thuận thì tất cả các đơn vị chính qui của các Trung đoàn chính qui đóng quân tại miền Bắc Bình Thuận, các lực lượng Mỹ, gồm đơn vị đặc biệt, chiến xa, trong pháo và không quân yểm trợ đóng tại miền nam Bình Thuận với sự trợ lực hùng hậu của Hải quân Mỹ, chạy dài theo bờ biển sẽ rút hết.

Vì ngày nhận nhiệm vụ đã quá gần Tết tôi cố gắng xin đáo nhậm sau Tết. Trong suốt thời gian trước khi lên đường tôi rất băn khoăn lo ngại không biết rồi đây tôi sẽ đối phó ra sao? Mấy đêm gần như không ngủ, ngồi trước bản đồ Bình Thuận với những điểm VC chốt, thu thuế, những khúc Tỉnh lộ, Quốc lộ không thể lưu thông, xe đồ phải nằm ụ, đời sống của giới chuyên chở đã bị khó khăn, mọi di chuyển từ Bắc vào Nam Tỉnh phải dùng đường biển. Từ năm 1966, tôi cũng đã theo dõi tình hình chính trị và tôn giáo đa dạng tại Bình Thuận - tại đây ta phải chiến đấu với thù trong, giặc ngoài, tất cả những biến cố tranh đấu, biểu tình bạo động, diễn ra tại Miền Trung, tại Huế đều diễn ra tại Bình Định và Bình Thuận. Những vị Tỉnh trưởng /Tiểu khu trưởng khi về đáo nhậm các tỉnh này đều bị coi là “bọn tàn dư, tay sai của Mỹ-Thiệu về để đàn áp Phật giáo”.

Tôi không có người quen thuộc tại Bình Thuận nên không có tin tức và người có thể góp ý kiến, may sao đã kiếm được mối dây liên hệ với Bình Thuận là lúc đó con gái học tại trường được cho biết có ông thầy người Bình Thuận là giáo sư Trương Văn Chôm tôi lập tức xin gặp giáo sư để làm quen, giáo sư rất vui vẻ cởi mở và khi tôi tiết lộ rằng tôi có nhiệm vụ lo cho an ninh và phát triển tỉnh Bình Thuận nên cần có được những nhân sĩ địa phương để cộng tác lo cho dân thì giáo sư tỏ ra rất tán thành ý kiến này và tiết lộ rằng ông có ông anh vợ là một cư sĩ Phật Giáo có uy tín trong cộng đồng Phật Giáo là ông Bảy Hoàn và ông sẽ giới thiệu tôi cho ông này. Không đầy một tuần sau tôi gặp ông Bảy Hoàn tại Sài Gòn . Việc đầu tiên của tôi là tấn công “Tình cảm” bộc lộ tâm tư của người “Phật tử” có “cơ duyên” ra phục vụ đồng

bào Bình Thuận. Tôi hứa liên lạc mật thiết với Phật Giáo, lắng nghe ý kiến của đồng bào để áp dụng đường lối thích hợp. Anh Bảy tỏ ra rất hoan hỉ tiếp đón đề nghị của tôi với niềm hân hoan khi chia tay, riêng về phía tôi cũng rất mừng đã đặt căn bản để hòa dịu hy vọng vô hiệu hóa chiến tranh chống “giặc trong”.

Trước khi đáo nhậm Tỉnh và Tiểu khu tôi đã thảo luận rất kỹ càng với Cố Vấn của P.2, người đã cùng tôi áp dụng mọi kỹ thuật tinh vi của điện tử để chụp hình, theo dõi các vị trí đóng quân, mọi sự xâm nhập di chuyển của địch và xin phi tuần B52 trải thảm xuống đầu địch. Chúng tôi đã đạt được kết quả vô cùng giá trị. Tôi trình bày giờ đây tôi phải đi lãnh trọng trách khó khăn mà các đơn vị chính qui của Việt Nam cũng như các đơn vị yểm trợ hùng mạnh của Mỹ sẽ rút đi nên chỉ còn mong đợi vào sự hỗ trợ của tinh báo kỹ thuật. Họ rất hoan hỷ để yểm trợ với sự tham gia của mọi đơn vị chuyên môn, họ là thành phần đầu tiên tiết lộ cho tôi biết là nơi mà tôi tới sẽ có đơn vị tình báo Hải Quân với các chiến hạm của Hạm Đội 7 chạy dọc theo bờ biển Việt Nam với những khẩu hải pháo có tầm xa có thể bao trùm toàn lãnh thổ Bình Thuận, họ hứa sẽ biệt phái cho tôi một chuyên viên để phối hợp khi cần biết rằng về kỹ thuật tôi đã tham dự hai khóa tình báo Mỹ tại Okinawa Nhật và khóa Tinh báo cao cấp cho đồng minh tại Fort Hollabird tại Hoa kỳ.

Ngày đáo nhậm Bình Thuận đã đến, trên máy bay tôi băn khoăn lo lắng, thấy tương lai còn mờ mịt, tự hỏi có phép lạ nào có thể giúp đảo ngược được tình thế như vậy, nhưng thôi hãy cương quyết ôm hai chữ “CHẤP NHẬN” vì “DANH DỰ và TỔ QUỐC” và tin tưởng vì không còn cách nào khác ngoài sự dẫn thân.

Cảm tưởng đầu tiên khi đặt chân tới Tỉnh thấy đây đâu phải là Tòa Tỉnh mà là một tiền đồn vì chung quanh toàn là bao cát chất cao nghệu và hàng rào kẽm gai chằng chịt chung quanh, ngăn cách các nơi làm việc giữa Văn Phòng Tỉnh và Trung Tâm Hành Quân Tiểu Khu mà vị tiền nhiệm khi qua lại đã dùng xe jeep với cận vệ sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

Trong những ngày bàn giao, ngoài giờ thảo luận tôi đã ra ngoài đi thăm dân cho biết sự tình, quan sát các hoạt động hàng ngày, tới chiều tới đi ra vòng đai thị xã và đã chứng kiến những đoàn người về thị xã ngủ cho được an toàn. Những đoàn xe Honda chở đôi, chở ba, trên xe có đủ loại màu sắc: binh sĩ, cảnh sát, cán bộ XDNT, kể cả cấp Trung và Đại Đội Trưởng. Ngày sau thuật lại chuyện quan sát cho anh tiền nhiệm nghe, anh khuyên tôi nên thận trọng và muốn ra tới cầu Phú Hải thì hãy cần xe cơ giới yểm trợ. Tuy nhiên, tôi vẫn đơn phương tiếp tục du hành quan sát những ngày kế tiếp. Những nhận định này đã giúp việc thiết kế được sát với hoàn cảnh hơn. QUAN NIỆM HÀNH QUÂN – Quan niệm rằng ta không thể có cơ thắng thế về quân sự vì các lực lượng yểm trợ đã bị lấy đi theo chương trình VNHCT khiến binh sĩ bị giao động về tinh thần chiến đấu vì khi lực lượng hùng hậu còn ta vẫn bị thụ động mà nay lực lượng yểm trợ không còn nữa nên địch sẽ lên tinh thần và sẽ tăng cường tấn công và phá hoại. Vì lý do chính yếu và thực tế đó tôi phải chuyển qua chương trình “GIẢI ĐỘC”, nói cách khác là “PHẢN TUYÊN TRUYỀN” nhưng giải độc hay phản tuyên truyền đã là công việc hàng ngày của các cơ quan chính phủ và quân đội chỉ đem lại những kết quả khiêm tốn nay với tình thế đặc biệt khẩn cấp tôi phải nâng lên thành chiến tranh cân não hay chiến tranh Ý THỨC HỆ và muốn

thi hành ý nguyện này tôi phải là người dẫn thân hướng dẫn thi hành . Lúc này người dân và quân đều mù mờ về ý thức chống cộng nên cộng sản đã dùng chiêu bài “CHỐNG MỸ CỨU NƯỚC” để tuyên truyền lôi cuốn gây tác hại đáng kể cho ta.

Kế hoạch đã định , tôi ra lệnh triệu tập cuộc họp “CẤP TRƯỞNG” nghĩa là bên Hành Chánh, Xã Ấp cũng như quân đội ĐPQ + NQ + CS và XDNT bất cứ người nào chức vụ có chữ trưởng đều được mời. Cuộc họp đã có được trên 2500 người tham dự. Trong buổi họp kéo dài tôi đã trình bày rõ tình hình và hoàn cảnh hiện tại và nói rằng nếu ta không có sự thay đổi dẫn thân thì tình hình càng ngày càng bi đát hơn hiện nay với các trục lộ giao thông bị bết tắt, CS công khai thu thuế nhiều nơi, việc chuyển vận từ Nam lên Bắc phải dùng ghe thuyền, đêm thì các đồn bót co rút trong đồn, ngoài ấp CS mặc tình thao túng, tôi cũng không giấu giếm là các lực lượng chính qui và Mỹ sẽ rút đi hết rất gần đây mà ta phải tự lực cánh sinh vậy chúng ta phải đặt nặng tinh thần trách nhiệm và hy sinh hướng về các ấp dùng chiến thuật của CS là “GIẶC LÙI TA TIẾN, GIẶC TIẾN TA LÙI” để phản công chúng nhưng ta quyết không lùi mà chỉ có tiến. Tôi biết các em đã có số người bị giao động, tinh thần hoang mang nhưng các em sẽ không bị cô đơn vì tôi là người xung phong đi với các em đến các ấp, bất kể gần xa, hẻo lánh sẽ có sự hiện diện của tôi trong giờ phút khẩn trương.

Những ngày sau buổi hội ,tôi bắt đầu thực hành liền, bắt thân tới những đồn cấp Trung đội và Đại đội khi vừa xẩm tối, vì bắt thân đơn vị chạy tán loạn thay quân phục để vào hàng trình diện, trong những ngày đầu có những đơn vị bị thiếu quân số đáng kể nhưng rồi tiếng báo động truyền khẩu đã loan đi tới các đơn vị khác cho nên những ngày sau đó sự vắng mặt đã giảm thiểu . Tôi tỏ ra thân thiện, thương yêu binh sĩ và tâm tình, thăm viếng vỗ về, ủy lạo các cấp nên chẳng bao lâu các em đã tặng cho tôi biệt hiệu “ÔNG GIÀ” độ lượng đầy tình thương. Sau này tôi đi ngủ ấp binh sĩ không còn sợ sệt mà tỏ ra mừng rỡ.

Trong khi tôi kiểm tra đơn vị và tâm tình với các em quân nhân thì giàn loa phóng thanh được thiết trí, đầy đủ cho cả ấp nghe sau khi đồng bào đi làm đồng áng về vừa cơm nước xong là tôi bắt đầu lên tiếng vấn an đồng bào và chiến sĩ trong xã, ấp, buổi nói chuyện nhấn mạnh về đề tài CHỐNG MỸ CỨU NƯỚC.

Anh chị em ấp.....thân mến, tôi Đại tá Ngô Tấn Nghĩa, Tỉnh trưởng Bình Thuận, đêm nay về ấp thăm và tâm tình cùng anh chị em, để chia sẻ nỗi niềm tâm sự, giải toả những thắc mắc, khó khăn và bức tức mà đồng bào phải chất chứa trong lòng, không dám tỏ cùng ai, đó là nguồn gốc nảy sinh ra sự căm thù, oán hận. Vì vậy nên tôi đã quyết đi từng ấp và tất cả các ấp trong tỉnh để hoàn thành nhiệm vụ.

Tôi biết đồng bào đang gánh chịu một cỗ hai tròng, CS đã sách nhiễu, bắt đóng góp quá nhiều để nuôi quân và nhất là cho quỹ CHỐNG MỸ CỨU NƯỚC. Vì vậy tôi thấy rất quan trọng nêu ra đây một số câu hỏi rất thực tế và giản dị để đồng bào hiểu được sự láo khoét của chúng.

Nước nào đã đánh bại nhóm quân phiệt Đức -Nhật để chấm dứt chiến tranh thế giới lần thứ hai ? Sau chiến tranh các nước Á châu đã được trả lại độc lập cho xứ sở họ và đã củng cố nền độc lập , bầu cử tự do nhưng tại sao HCM lại bắt dân

tộc ta phải tiếp tục chém giết nhau, phải cưỡng nhận chế độ Cộng sản, tiêu diệt tất cả những ai không theo chúng, hãy kiểm điểm lại áp mình đây đã bao nhiêu người bị áp sát, bắt cóc và bao nhiêu gia đình giờ này còn tang chế.

Ta hãy nhìn kỹ tấm gương sáng tại 2 nước láng giềng là Nam Hàn và Nhật Bản .Nhật Bản là tội phạm chiến tranh, đã chiếm đóng hà khắc trên nhiều nước Á Châu kể cả Việt Nam ta nhưng khi bị Mỹ đánh bại rồi Mỹ đã không chiếm cứ, đô hộ Nhật mà trái lại đã giúp cho Nhật nhân tài, kỹ thuật chuyên môn để sản xuất đủ mọi thứ từ máy khâu thanh nhỏ cầm tay tới xe hơi, cơ giới hạng nặng và bất cứ những gì nước Mỹ có thì Nhật cũng sản xuất được mà sản xuất mạnh ngang hàng với Mỹ nhưng sức tiêu thụ lại mạnh và mau hơn vì giá thành lại rẻ hơn đồ Mỹ nên chẳng bao lâu sau chiến tranh nước Nhật đã thành một cường quốc kinh tế sắp hạng nhất nhì trên thế giới. Tại vùng thôn quê hẻo lánh này giờ này quý vi hãy ngó chung quanh nhà, thấy tất cả vật dụng ta dùng, từ máy khâu thanh lớn nhỏ, máy truyền hình đến những món lớn như Honda, máy cày phương tiện phổ thông di chuyển tất cả đều sản xuất từ Nhật Bản.

Tấm gương thứ hai với hoàn cảnh rất giống Việt Nam ta đó là nước Triều Tiên với hai vùng gọi Nam Hàn và Bắc Hàn .Hai phần đất này cũng được độc lập tự do sau Đệ nhị thế chiến năm 1945 nhưng 2 Miền có hai ảnh hưởng khác nhau, Bắc Hàn thì thiên về Cộng sản Nga –Tàu , trong khi Nam Hàn cương quyết giữ thể chế tự do thân phương tây nhưng chỉ được 5 năm sau tức năm 1950 tháng 6 - Quân Trung cộng đã xúi Bắc Hàn phải “GIẢI PHÓNG NAM HAN” để CHỐNG MỸ CỨU NƯỚC với quân của hai nước dùng chiến thuật biển người tràn xuống Miền Nam như nước lũ chỉ trong mấy ngày đã chiếm được thủ đô Hán Thành và đang tiếp tục tiến về nam gần tới điểm cuối cùng ra biển thì Mỹ đã kịp thời phản công, lộ quân Mỹ dưới quyền Tư lệnh tướng MacArthur đã đổ bộ cắt ngang giữa Nam và Bắc Hàn, đánh xuống tiêu diệt đại bộ phận liên quân Trung Cộng -Bắc Hàn và tiếp tục đánh ngược lên Bắc, cuộc chiến qua lại đã kéo dài ba năm 1950 -1953, rốt cuộc Bắc Hàn phải cõ thủ tại vĩ tuyến 38, ranh giới cũ nhưng đã sát hại trên hai triệu dân. Rồi 17 năm sau cho tới hiện tại, Bắc Hàn với chế độ cộng sản độc tài hà khắc khiến dân Bắc Hàn phải chịu khốn đốn và hàng triệu người chết đói triền miên năm này qua năm khác ngay cả trong hiện tại trong khi đó Nam Hàn đã thành quốc gia có nền kinh tế, kỹ nghệ gần theo kịp với Nhật Bản. Đó là những bằng chứng cụ thể, trước mắt, không thể chối cãi.

Mong đồng bào lắng nghe, ngay cả cán bộ CS , giờ này có thể các anh ở trong hay ngoài áp hãy nhìn thẳng vào thực tế, suy nghĩ cho chín chắn và sâu xa , nhìn rõ sự thật và hãy trở về làng cũ lo cho gia đình và cha mẹ. Bài tâm sự này của tôi sẽ được in ra rất nhiều bản, được phổ biến rộng rãi không những trong các ấp mà sẽ được rải trên các vùng rừng núi trong toàn tỉnh. Tôi thiết tha kêu gọi sự hồi tỉnh của các anh, tôi biết các anh còn đắn đo, nghi kỵ sợ bị lường gạt kêu gọi các anh về rồi bị hãm hại nhưng tôi bảo đảm với các anh đây là lời gọi tâm huyết, các anh có thể cầm thơ kêu gọi của tôi tới bất cứ nơi nào xã, ấp hay thị xã và cho hay rằng các anh đáp lời

mời của tôi về thăm bà con trong 15 ngày ,hay nhờ bà con liên lạc trước với tôi ,trong dịp này các anh có quyết định ở lại luôn hay tự do trở về lại chiến khu. Rồi lời tâm huyết với bốn chữ CHỐNG MỸ CỨU NƯỚC đã được rải trên các mặt khu trong toàn tỉnh, trong khi đó tôi đã phối hợp các cơ quan đến các ấp lo Dân Sự Vụ, nhất là lúc chương trình NGƯỜI CÂY CÓ RUỘNG vừa mới được ban hành .

Lần lượt dù ngày hay đêm tôi đã đi qua được hết 173 ấp trong toàn tỉnh. Kết quả kêu gọi của tôi đã thành công bất ngờ nhưng rất bí mật và âm thầm . Không ai ngờ là các là các bộ lão tại Phan Thiết thường ngày không ưa chính quyền và tới văn phòng tỉnh với vẻ mặt sát khí đằng đằng nay lại tới tâm tình với Đại tá Tỉnh trưởng, thì ra các cụ thổ lộ là có thằng cháu muốn đáp ứng lời kêu gọi của Đại tá trở về và tôi đã bảo đảm với nó là lời kêu gọi của Đại tá rất thành khẩn và tôi sẽ bảo đảm cho nó. Tới đây thì tôi lại dùng xảo thuật khác nói tôi sẽ giúp các cháu nhưng cần phải lo an toàn cho nó vì nếu nó về thẳng Phan Thiết thì sợ VC sẽ ám hại gia đình nó nên tôi đề nghị các ông là cho cháu về Sài Gòn, tại một địa điểm như Cầu Ông Lãnh , nơi lui tới của các ghe cá, mắm của Phan Thiết rồi mình sẽ kín đáo gặp nó , ở đó tôi sẽ nghe nó nói tại sao nó muốn về và tinh thần của những người còn lại như thế nào ? Thế rồi những cuộc gặp đã được sắp đặt, mỗi tháng tôi phải về Sài Gòn.

Tôi đã cố giữ bí mật bằng cách cho tài xế và con trai Lễ đi du hí, tôi tự lái xe đi tới chỗ hẹn với 2 cảnh sát chìm của Ty Cảnh Sát quận 5 theo dõi ngầm từ xa xa. Mặc dầu bảo mật tôi đã nhưng bất ngờ cũng bị lộ đuôi vì các cụ tới nhà tôi tình cờ gặp tài xế và anh hỏi: Thưa Đại tá có việc gì mà có các ông như Năm Tho, Phan Vũ Lộc v.v. tới tìm Đại tá ? - đó là chuyện lạ đối với chú tài nhưng tôi chỉ phớt tỉnh trả lời vì các ông có hứa khi có dịp đi Sài Gòn sẽ ghé thăm thôi. Trong dịp gặp gỡ với những cán bộ muốn hỏi cư tôi vận dụng hết tình cảm để thu được những chi tiết quý giá như: những đêm phát thanh ở ấp của tôi rất hữu hiệu, CS cứng họng không thể có lập luận phản biện, chúng đã ra lệnh cho các cán bộ hạ tầng địa phương rút về vùng an toàn, các đồng đội phải dòm ngó nhau di chuyển cặp kè chặn đứng mọi sự đào ngũ nhưng có nhiều trường hợp đào ngũ đã xảy ra.

Tinh thần bộ đội giao động vì các cuộc pháo kích quá chính xác, lại thường xuyên hơn trước kia nên chúng nghi có nội gián phải di động bất ngờ. Các mũi công tác bị tổn hại nhiều vì mình tự động, sợ đến nỗi khi xâm nhập ấp phải đem theo một xấp giấy trắng để thấy ban đêm, người tiền đạo phải rải trên đường xâm nhập vô ấp và khi đi ra cũng phải ngó theo đường cũ nhưng vẫn bị chạm mìn. Hiện tình họ rất lúng túng, hoang mang, giao động. Lúc này là lúc tôi “đầu độc” trở lại đưa ra những tin kinh hoàng như: “anh biết tại sao pháo kích lại quá chính xác không vì tôi được trang bị nhiều máy điện tử tôi tân thí dụ như máy phát giác những điếm nóng, chỗ nào có đóng quân là có nấu nướng, máy tầm nhiệt sẽ phát hiện điếm nhiệt lên trên màn hình ,thêm vào đó cũng có máy theo dõi sự di chuyển của các đoàn quân hay tiếp tế dầu đêm hay ngày nên đã làm tê liệt được mọi mưu toan tấn công. Tinh thần như vậy còn đâu ý chí tấn công mà chỉ lo chạy. Bình thuận được an toàn ngày đêm là vậy.

Trên đây là sơ kết thành tích trong sáu năm cho Bình thuận, nhưng một con én làm sao đem lại được mùa xuân. Tôi đã thành công nhờ sự cộng tác chân thành của mọi giới và các tôn giáo.

a- QUÂN ĐỘI – Đoàn kết keo sơn với tinh thần kỷ luật cao độ, mặc dầu có số sĩ quan xuất thân từ các khóa đàn anh tại trường VÕ BỊ QUỐC GIA như Trung tá Phong khóa 3, Trung tá Út khóa 7, Trung tá Luông khóa 8, một khóa với Thiếu Tướng Phú, Tư Lệnh Quân Đoàn. Tôi thuộc khóa 9 nhưng sắp về tuổi tác tôi lại là người cao niên và giàu kinh nghiệm hơn hết.

b - HÀNH CHÁNH – Tôi đã có được những Đốc sự, trẻ tuổi, can đảm dấn thân, hăng say tham gia mọi công tác dân sự và hành quân theo quân đội. Có lần để thay thế ông phó Tiên xin chuyển về Bình Dương, Bộ Nội Vụ gởi ra một Đốc Sự cao niên, ông đã đi nhiều tỉnh và tại Bộ Nội Vụ, có gốc lớn ở Trung ương mà tỉnh nào cũng phải vị nể. Bắt đầu làm việc được hai tháng, một hôm ông đem chồng giấy tờ qua văn phòng tôi và bắt đầu đòi hỏi điều kiện, ông nói Đại tá ủy nhiệm cho tôi ký giấy tờ để tôi có thể “Lo” cho Đại tá, tôi trả lời ông “Cám ơn ông phó, khỏi cần lo cho tôi vì tôi muốn ký những giấy tờ gì thuộc về quyền hạn và trách nhiệm của Tỉnh trưởng.

Tôi không dám phán đoán về chữ lo mà ông sử dụng vì nó có thể bao hàm dụng ý khác nhau, nhưng ngày sau tôi bay vào trình với Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm xin chuyển ông phó vì ông không có khả năng đi hoạt động với tôi tại xã ấp, Thủ tướng chỉ hỏi tôi một câu bây giờ anh đề nghị ai? Tôi trình ra tên ông Phạm Ngọc Cửu, Chánh Văn Phòng, người tôi đã quan sát từ ngày nhậm chức và trước đó đã có nhiều thành tích xông pha cho Bình thuận. Thủ tướng ra lệnh cho ông Chánh Văn Phòng gọi Bộ Nội Vụ làm lệnh. Kể từ đó ông phó đã phối hợp, điều hòa nền hành chánh với với các ty sở với sự đoàn kết khăng khít giữa các ngành chuyên môn, phối hợp nhịp nhàng và thương yêu giữa các Đốc Sự trẻ tuổi.

c -TÔN GIÁO – Tôn giáo thì nhiều nhưng không phức tạp ,từ ngày đầu tôi đáo nhậm đã đi từng đơn vị chính như nhà thờ, chùa Phật và chùa Chàm và đâu đâu tôi cũng được sự đón nhận thân tình. Phía người Hoa được phép tổ chức “RUỐC ÔNG” một tục lệ cổ truyền nhưng họ không được phép thực hiện từ nhiều năm qua, nay họ được phép làm lễ mà lại được RUỐC ÔNG vào cả tòa tỉnh họ vui mừng xiết kể, tôi không ngại dè dặt và an ninh tôi đã tới chủ tọa cuộc đấu bóng rổ với Chợ Lớn. Với giới ngư phủ, mỗi khi có cá ông “lụy” tôi đều tới tham dự lễ phát tang, chôn cất.

Khi tới Phan thiết anh Bảy Hoàn đã ân cần giới thiệu tôi với các giới có uy tín với Tỉnh hội Phật giáo. Món quà đầu tiên của tôi là số thực phẩm CARITAS được đem tới chùa Tỉnh hội tặng cho Phật tử. Tại sao lại có việc trái khoáy như vậy? vì tôi đã bay ra Nha Trang trình với Đức cha (Hong Y) Nguyễn Văn Thuận kế hoạch hài hòa tôn giáo của tôi làm sao vô hiệu hóa vấn đề TRANH ĐẤU, xuống đường. Nghe xong Đức cha rất đồng ý và ngài đã vượt qua giới hạn của Tòa thánh, chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi. Đức cha đã có cảm tình với tôi từ trước từ sau ngày Tổng thống Diệm bị thất xứng, tôi đã lo cho gia đình ngài và khi người em ruột ngài là Thiếu tá Nguyễn Linh Tuyên, một sĩ quan Quân cụ bị đày đi Pleiku với lệnh cho đi đơn vị tác chiến nhưng khi tới Pleiku tôi đã bảo lãnh đi theo tôi làm tại Phòng 2.

Với Tinh hội Phật giáo tôi leo thang hơn nữa bằng cách tiết lộ kế hoạch thiết trí tượng Phật bà cao 12m trên lầu Ông Hoàng, tượng dơ tay, đăm chiêu nhìn ra biển lo âu, như sẵn sàng đón nhận, độ trì cho những đứa con ngư phủ trong lúc gặp phong ba bão táp.

Khi pho tượng đã hoàn thành bên Tinh hội đề nghị mời bên Ân Quang ra khánh thành tôi cũng tán thành. Buổi lễ an vị tượng đài đã được diễn ra vô cùng long trọng với hàng ngàn Tăng Ni và Phật tử cung nghinh. Các bạn bè trong Sài Gòn rất lo ngại cho tôi hỏi tại sao dám gồng mình như vậy không sợ bị “bay” sao ? Tôi nói tôi có bốn phận nắm dân tạo hậu thuẫn càng nhiều càng tốt.

Cộng sản tỏ vẻ tức tối về vụ này đã tung tin đầu độc vào Trung ương xuyên tạc việc làm của tôi nhưng đa số đều tán thành cho đây chỉ là một xảo thuật chính trị được tán đồng. Cộng sản vẫn không chịu buông tha, chặt đầu này chúng mọc đầu khác, không bao lâu sau đó chúng đã xúi học sinh trường Phan Bội Châu đi rải truyền đơn kêu gọi nhân dân chống chánh quyền và kêu gọi tham gia phong trào CHỐNG MỸ CỨU NƯỚC, hai học sinh đã bị Cảnh sát bắt, Ông Cò Nhị đã cho tôi hay là đám này hoạt động do xúi giục mà không có tổ chức đằng sau, trong lúc đó thầy Vĩnh Giêng đã xăng xái theo dõi diễn tiến cuộc điều tra nhưng hậu ý không phải là để lo cho học trò mà có ý tìm kẽ hở nếu học sinh bị tra tấn hay bị xử tù thì sẽ có phong trào sinh viên xuống đường chống chánh quyền đàn áp sinh viên. Nhưng tôi đã biết nguồn gốc đấu tranh của thầy nên lạnh lùng trả lời còn đang đợi cuộc điều tra kết thúc.

Bất ngờ cho dân chúng Phan thiết là tôi đã trả tự do cho hai học sinh bằng cách tập họp toàn trường PBC với tất cả các thầy cô và học sinh lại để nghe hát bài CHỐNG MỸ CỨU NƯỚC trước khi trả tự do cho hai học sinh này với lý do các em học sinh ngâm thơ đã bị bọn CS lợi dụng nhưng chính quyền không nỡ trừng phạt các em, e sẽ cắt đứt tương lai thăng tiến của các mầm non cho thế hệ mai sau. Nghe đầu hai học sinh này cũng có mặt tại Mỹ. So sánh với thực tại ngày nay ta nhận thấy trường họp của sinh viên Phương Uyên ngày nay mà CS hành hạ và truy tố đã làm vang dội thế giới với mọi thất lợi cho chúng.

Đối với Công giáo bất cứ hoạt động ở ấp nào tôi cũng đến thăm nhà thờ hàn huyên với các Cha tôi cũng đã yểm trợ trong các ngày lễ, có vài Cha như Gò Bồi, Thuận Nghĩa, nhất là cha Thiện Giáo, trước những ngày lễ Cha đều tới Đại tá : Đại tá ơi, giáo dân đi làm ngoài rẫy phát hiện được VC cấp Tiểu đoàn đóng cách đây vài cây số, biết rằng thâm ý Cha chỉ muốn che dù trước khi mưa nhưng tôi cũng vui vẻ trả lời Cha cứ yên chí đêm thánh lễ thế nào cũng có Đại tá Tỉnh trưởng tham dự và rồi tôi đã đến và được phường “TRẮC” dàn chào danh dự. Đối với Công giáo không hề có chuyện gì xảy ra xích mích với chánh quyền và đã sống với nhau như một gia đình. Tôi là vị Tỉnh trưởng đầu tiên đạt cho được một dân biểu Công giáo.

Năm 1972 thì số giáo dân Bình thuận đã thêm được 5000 người đó là đồng bào từ Cambodia chạy về do Phủ Khâm hoang lập ấp gọi tới dưới sự dẫn dắt của hai linh mục, một Việt là cha Sanh và một Mỹ là cha Devlin.

Tôi không thể không nhắc đến trường hợp đặc biệt của cha Mỹ vì ngài là người khuyết tật nhưng đầy lòng bác ái, tình nguyện qua Việt Nam để cứu giúp những đứa con đau khổ. Khi tới Bình Thuận ngài đã từ chối sống trong căn cứ bảo đảm với đoàn Cố Vấn mà nhất định sống với con chiến ngay tại khu rừng khảm hoang cách thị xã 3 cây số, chỉ trong một trailer thiếu tiện nghi đủ mọi thứ. Đây là mồi nhử cho Cộng sản vào giết hoặc bắt cóc ngài. Biết vậy tôi đã dùng ngài để nhử Cộng sản vào để tiêu diệt, sắp đặt hàng rào chiến lược bằng mìn claymore gài với đường giây nối nhau bao áp trong khi chỉ có một Trung đội lo an ninh trong. Hàng rào mìn là hệ thống Áp Chiến Lược rất nguy hiểm cho CS, vì chỉ thiết trí sau khi đã đi tuần vùng xung quanh và khi về mới thiết trí hàng rào mìn. Quả nhiên CS đã mắc bẫy, hai lần trước chúng còn mang được thây đồng đội đi đến lần thứ ba chúng phải bỏ lại 5 xác chết vì không còn dám vào để lôi thây.

Cho tới ngày di tản, cố vấn tình đem xe ra đón ngài lên máy bay về Sài Gòn, ngài nhất định từ chối và nhứt định ở lại chết với con chiến. Ngài tới trình bày kế hoạch di tản với con chiến bằng cách đề nghị với tôi là mình gom hết lực lượng và dân chúng thành một đoàn quân vĩ đại và đi chuyển bằng chân (đường bộ) về Sài Gòn, tôi trình bày với ngài là không thể được vì khu Rừng Lá và Định Quán địch đã chiếm và chốt rất gay go, nếu mình tới đó sẽ rớt vào hoàn cảnh di tản của Quân Đoàn II qua Phú Bổn. Ngài đã khóc vì phần uất đưa cho tôi xem bài thơ “CHUI MỸ - MỸ ƠI ĐỪNG NGOÃNH MẮT – AMERICA ! DON’T TURN BACK” . Rồi ngày 10 tháng 4 năm 1975, cố vấn đoàn đã được lệnh bắt và áp giải ngài lên trực thăng bay về Sài Gòn.

Về tới Saigon ngài lại trốn ra ngoài sống với dân chúng trong khi đó những ngày chót radio Sài Gòn của Việt Mỹ ra rả kêu suốt ngày đêm tìm cha Devlin vẫn bật tắt nhưng cuối cùng ngài cũng đã bị bắt và chở về Mỹ. Về tới Mỹ vẫn một lòng nhớ tới đàn con chiến đang bơ vơ dưới gông cùm CS, ngài liền tình nguyện qua Thái Lan để lo cho đồng bào Việt Nam tỵ nạn tại trại Sông Khả mãi đến năm 1989 vì quá già và bệnh hoạn ngài đã trở về quê nhà và qua đời tại Utah.

Đối với sắc tộc Chăm, tôi cũng chia sẻ đồng đều thăm viếng như các tôn giáo khác, tôi rất thương mến các “CẢ” và ngược lại cũng được các “CẢ” quý mến, đã đi sâu vào các chùa tham dự các lễ quan trọng, cũng tham gia đám ma của dân tộc Chăm, theo tục lệ chôn người nằm xấp mà dân bản địa nói là khi nào có xét đánh thì thây sẽ được lật ngửa trở lại. Tôi nhớ mãi những nụ cười của các Cả, nhất là cả Tào và cả Thường Hòn mỗi lúc tôi tới thăm chùa đều nói “Đại tá rất thực tế”. Tôi không hiểu thế nào là thực tế, có lẽ mỗi khi tới thăm chùa tôi “dúi” chút ít gọi là để cúng kiến và tu bổ chùa.

Đảo Phú Quý là nơi xa đất liền xưa nay vẫn ít có vị Tỉnh trưởng thăm viếng vì muốn liên lạc phải dùng ghe thuyền, sóng gió bất thường nên rất khó khăn cho việc tải thương, bệnh nhân cần cứu cấp cũng như sản phụ gặp khó khăn trong khi sinh nở, đã có những trường hợp phải tử vong. Từ khi về Bình Thuận nhờ có sự ngoại giao mật thiết với Cố vấn đoàn Mỹ, tôi đã nhờ cung cấp trực thăng của USAID để thực hiện những cuộc viếng thăm đảo để tiếp tế, chở phái đoàn y tế lo sức khoẻ cho đồng

bào, lúc đầu có Mỹ đi theo chứng minh là họ sử dụng vì họ tính mỗi giờ trực thăng trên trời phải chi phí 400 đô la, sau lần hỏi tôi được sử dụng tự do vì sự kính nể của họ đối với sự hoạt động hăng say và tận tình của tôi.

Năm sau tôi đã được biệt phái một trực thăng của Không Quân Việt Nam để dùng làm máy bay chỉ huy, tôi đi thăm Phú Quý thường hơn và mỗi lần đều chở về tỉnh những cán bộ, nhân viên, bệnh nhân và sản phụ, trực thăng đã trở thành phương tiện thông thường cho người dân trên đảo, mỗi khi có trường hợp khẩn trương đều ới ông “GIÀ” nên tôi đã tạo được nhiều thiện cảm và biết ơn của người dân ngoài đảo. Vì quá thương tiếc nên sau ngày tháng tư, 1975, khi bị đày đọa trong tù người dân Phú Quý vẫn còn kể cho nhau những chuyện hoang đường nào là ĐT Nghĩa vẫn còn chỉ huy anh em trong vùng Bình Tuy - Bình Thuận, nào là cán binh Cộng sản nói là vẫn còn thấy trực thăng ĐT Nghĩa bay trên đầu v.v.

Tôi đã mời Tổng thống Thiệu ra thăm dân tình ngoài đảo, và trong lúc hàn huyên tôi đã đề nghị kiến thiết đảo, thành một phi trường bao hết chiều dài của đảo, phi trường này sẽ có tác dụng cho các công ty dầu hoả lập văn phòng điều hành và phi trường có thể sử dụng như một Hàng không Mẫu hạm cố định, chứa các phóng pháo cơ cho đơn vị không quân đồng minh, có thể dùng căn cứ này để đi trừng phạt địch quân trên các nước liên bang không cần phải mượn những căn cứ chiến lược như Utapao ở Thái Lan, Phi Luật Tân v.v. Tỉnh sẽ có nguồn lợi vĩ đại, có thể chi viện lớn cho quốc gia, nhưng Tổng thống nói là đã quá muộn màng.

Chuyện dài Bình Thuận còn quá nhiều nhưng trong bài này chủ yếu chỉ để trả lời câu hỏi hiếu kỳ của đồng bào và chiến hữu: BẰNG CÁI GÌ MÀ ĐẠI TÁ TIỂU KHU TRƯỞNG NGÔ TẤN NGHĨA LẬP ĐƯỢC KỶ CÔNG NÀY? Trong bài ngắn gọn “CHUYẾN SĂN ĐÊM” người lính già 229 đã cô đọng những điểm chính trong kế hoạch của tôi như:

Khi về nhậm chức năm 1969, việc đầu tiên của Đại Tá Nghĩa là bằng mọi giá phải lập lại an ninh trong toàn lãnh thổ Tỉnh. Con đường QL1 xuyên qua Bình Thuận được khai thông hoàn toàn vào năm 1970 những xe đò có thể hoạt động trở lại, những đoàn quân xa di chuyển hàng ngày không còn bị phục kích. Đời sống người dân trong Tỉnh trở lại bình thường. VC bị đẩy lui về các mật khu của chúng. Cũng chừng đó đơn vị cơ hữu chiến đấu nhưng dưới sự chỉ huy quả cảm, biết dân thân mình tới các tiền đồn heo hút. Sự có mặt của vị đầu Tỉnh là liều thuốc kích thích tinh thần binh sĩ chiến đấu lên cao độ. Họ không còn cảm giác bị bỏ rơi, vì biết cấp chỉ huy cao cấp của mình cũng đang có mặt nơi nào đó, nơi tiền đồn heo hút, hoặc đang có mặt ở một thôn xã hẻo lánh như La Gàn, Lương Sơn, Chợ Lầu, Cây Số 25, Gió Ngàn Phương hay Vĩnh Hảo.

Những đêm thăm viếng bất ngờ như thế làm cho các đơn vị trưởng địa phương không dám lơ là bỏ đơn vị, và quân số phải luôn luôn đầy đủ trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Trong đời binh nghiệp tôi chưa thấy vị chỉ huy nào phục vụ tận tụy như thế. Tôi đã chứng kiến nhiều lần Đại tá đến với đơn vị tôi âm thầm lặng lẽ, nhiều lúc vào tám, chín giờ tôi làm các vị Tiểu đoàn trưởng hoặc Liên đội trưởng phải ngạc nhiên. Sau khi ông đi qua Chợ Lầu bằng chiếc Jeep do con trai Lễ lái, anh cũng là người cận vệ tin cẩn của cha mình, cùng với hai âm thoại viên. Đường từ Chợ Lầu đến

Phan Rí Cửa phải băng qua Quán Mía, Khu ba Liêm Bình, khi trời xúp tối vạ phần nguy hiểm, thế mà ông vẫn đi một cách bình thường.

Một lần vào mùa hè năm 1971. Đại tá đến Yếu khu Phan Rí Cửa bắt thân khoảng 8 giờ tối. Đại úy Nguyễn Đình Thụy, Liên Đội Trưởng 2/8 ĐP hỏi Đại tá và anh em tùy tùng có ăn gì chưa, Đại tá trả lời không cần lo và ông nhắc lại chỉ thị của ông mỗi khi tới thăm đơn vị là với “HAI KHÔNG = Không đàn chào và không ăn uống vì lý do “bất ngờ và bảo mật”. Đại Tá hỏi tình hình bố phòng khu vực thế nào nhất là khu Lâm Lộc, Thượng Văn. Dĩ nhiên Liên Đội Trưởng phải nói là rất tốt, các mũi đột nhập vào Lâm Lộc đã bị chặn đứng, với 4 Trung đội Nghĩa quân bảo vệ Lâm Lộc và Đại đội 730 /ĐPQ bảo vệ Hội Tâm thật an toàn. Đại tá rất lấy làm hài lòng và nói hôm nay tôi muốn đi săn tại dốc Hội Long...Nếu đổi lại tôi với cương vị của ông tôi không dám đi săn như vậy; Nghe anh em Nam Bình thuận kể lại, có lần ông đã cùng TT Nguyễn Văn Thiệu đi săn ở cây số 25. Thú thật tôi ái mộ sự can đảm của hai vị vô cùng. (hết trích)

Nói tới cây số 25, sở dĩ tôi vào rừng đó nhiều lần vì tôi đã đặt được vị trụ trì ở đó theo dõi và báo cáo đồng đều cho nên tôi mới mạnh dạng mời TT Thiệu đi để chứng kiến việc làm tình báo cao siêu. Có lần tôi ra lệnh cho Đại úy Sâm Đại đội 290 ĐPQ hành quân tảo bạch hóa khu CS25, Đại úy Sâm tỏ vẻ ngại ngùng, không phải vì sợ địch nhưng nói rằng em ngại vì em là người Công giáo nếu vào tảo thanh trong chùa e có phản ứng bất lợi, tôi bảo đảm đây là theo lời yêu cầu của chính vị trụ trì trong chùa, ông tiết lộ là không chịu nổi VC vì chỉ có 7 tăng ở đây có 4 tiểu liên và 3 súng trường để đón nhận tiếp tế và đoàn xâm nhập đổ bộ lên đây và bọn này có nhiệm vụ làm liên lạc hướng dẫn về mật khu ĐẶNG GIA, nhưng bọn này rất hỗn xược, ăn cả gạo và rau cỏ của nhà chùa trồng, nhiều khi còn bắt thầy khiêng vác phụ nữ, cho nên vì uất ức thầy muốn tiêu diệt tụi nó. Tôi cũng đã cho thầy biết là Hải quân Mỹ đã toan san bằng chùa nhưng tôi không cho, nói là phải để làm mục tiêu theo dõi, hơn nữa theo đức tin của người VN thì phá chùa hay nhà thờ là điều cấm kỵ. Vụ này Đại úy Sâm đã tường thuật trong tập san Ân tình trước, đọc giả có ít người để ý và đã hỏi tôi và tôi đã xác nhận.

Hồng nào mà chẳng có gai, mề đay nào không có mặt trái, đâu phải lúc nào cũng được thuận buồm xuôi gió , nên trong nhiệm vụ vào rừng vượt râu cọp làm sao tránh khỏi lúc bị cọp vồ, trường hợp của tôi cũng không là ngoại lệ, trong những lúc mạo hiểm ở Bình Thuận tôi đã nhiều lần bị tấn công điển hình nhất là:

Khi đi hoạt động tại ấp Bình An và Bình Lâm xã Tuy Hoà Quận Thiệu Giáo là hai ấp sôi động nhất của quận, luôn luôn có mặt VC hoạt động ngày đêm, đặt mìn , ám sát, thu thuế công khai nên tôi đã đặt ưu tiên hoạt động tại hai ấp này. Trong lúc đi thăm từng nhà dân do đoàn trưởng CBXDNT Nguyễn Phương hướng dẫn thì VC ở ngoài rào ấp nhắm bắn sể ,tôi vô sự nhưng tội nghiệp anh Phương đi xong xong với tôi đã bị tử thương. Tôi vẫn ở lại xã và sáng ra yêu cầu đồng bào trước khi ra đồng nghe tôi nói chuyện.

Sau khi ca bài Chống Mỹ Cứu Nước, tôi vận dụng hết tình cảm nói lên điều thực tế địa phương, thấy người dân tỏ vẻ thán thía có người đã chảy nước mắt nên tôi biết tôi đã chinh phục được nhân tâm. Cũng tại Thiên Giáo trong năm 1970 trong cuộc hành quân trong quận, trong khi tôi theo dõi hành quân tôi leo đứng trên một đồng rom để dùng ống nhòm theo dõi cuộc tiến quân, tôi đã đứng trên đồng rom khá lâu

mới di chuyển, và chỉ sau đó chừng vài chục phút chiếc xe bò phải leo qua đồng rơm để ra đồng chớ lúa thì xe bò đã bị mìn nổ tung, đây có thể là mìn chống chiến xa nên con người tôi không đủ nặng để đủ sức ép cho mìn nổ.

Lần kế đó trong khi đi dòi một ấp độc nhất ở phía bắc tỉnh ở La Gàn quận Tuy Phong, một ấp gai góc nhất trong tỉnh ở cách xã trên ba cây số vào trong rừng sâu VC hoàn toàn kiểm soát ngày đêm, các Tỉnh trưởng tiền nhiệm đã nhiều lần tính dòi về gần xã nhưng đã bị dân biểu địa phương phản đối với nhiều lý lẽ mị dân, phi lý nhưng tới phiên tôi, tôi đã quyết định dứt khoát là phải dòi để lo cho dân. Ngày tôi quyết định khởi sự và trong khi chạy gần vào ấp tôi đã bị phục kích và trái B40 bắn trực diện cũng chỉ sót qua mà không gây thương tích, ngay cả xe cỏ vẫn chạy kế sau cũng vô sự.

Trái B40 thứ nhì bắn trực diện tại mật khu Lê Hồng Phong cũng không gây thiệt hại. Thật ra thì hiếm có bao giờ vị Tỉnh trưởng nào lại đi hành quân trong mật khu Lê Hồng Phong nhưng tôi quả quyết đi vì lúc đó tôi được tin tình báo cho biết là VC sẽ có mặt tại mật khu này để tiếp nhận và hộ tống một số cán bộ cao cấp từ Miền Bắc đưa vào Quân khu 6 đóng giáp ranh giữa Lâm Đồng và Bình Thuận. Sau khi đụng độ không lâu cách khoảng đó không xa Thiết Vận Xa bị xứt hầm, ta không để ý và vẫn tiếp tục đi nhưng sau này được biết là dưới hầm đó đã có 41 thằng chết ngộp, nhưng không có tên cán bộ mới xâm nhập nào. Năm tên cán bộ xâm nhập đã được tàu ngầm Nga đưa đi lọt và đổ lên mật khu. Tin này đã được đăng trên tờ Quân Đội Nhân Dân tại Hà Nội.

Trong những lần di chuyển về Sài Gòn để tiếp xúc với dân hồi chánh tôi luôn luôn thay đổi màu xe và di chuyển thất thường nhưng có một lần tôi đã bị phục kích ở Rừng Lá, lúc tôi đi vào thì dung chiếc xe đen của tỉnh nhưng lúc ra về tôi có mời một bạn ra chơi, anh đã dùng xe màu trắng. Khi ra đi tôi ngồi trong xe trắng và xe đen chạy theo, ra khỏi Sài Gòn nửa chừng tôi ngừng lại trước một quán dọc đường, đợi đến khi xe du lịch chạy tới khá đông, tôi xen vào giữa đoàn xe, cho xe đen chạy trước, đằng sau tôi còn mấy xe đen trắng chạy sau, khi qua Rừng Lá xe tôi chạy trước, qua khu rừng thì VC nổ súng vào mấy xe sau nhưng tôi không biết có xe nào bị nạn không? Vì đây là ngoài ranh giới Bình Thuận nên không thể đoán chắc VC đã phục kích mình hay không.

Trực thăng rớt – Tôi còn nhớ ngày Thứ sáu 13, ngày xui xẻo nhưng năm nay lạ thường là có ba ngày Thứ sáu 13 trong một năm nhưng làm sao tránh được khi phải đi hội tại Quân đoàn. Trên đường về cùng ngày khi còn cách ranh giới Bình Thuận khoảng nửa giờ thì trực thăng bị bể ống dầu phi công cho tôi hay có thể bị nguy hiểm nhưng nếu trực thăng chết máy thì cố gắng cho hạ bằng cánh quạt được, tuy nhiên cũng cố gắng bay dọc theo trục lộ, khi về tới Sông Mao thì trực thăng không còn bay nổi phải rớt xuống nhưng may thay rớt trên một vũng xình kế cạnh con rạch chạy theo Sông Mao, vô sự và gọi đơn vị địa phương chở về, trực thăng hủy tại chỗ. Trong đời quân ngũ, không biết bao nhiêu lần gặp nạn nhưng không có khi nào gặp trực diện như thời gian ở Bình Thuận. Trước khi đi Bình Thuận hai tháng cũng đã gặp một tai nạn nhưng cũng từ xa bắn tới. Ở Pleiku trong một ngày Chúa nhật, đơn vị Mỹ tai Dakto thông báo cho Quân đoàn là đã hạ sát nhiều tên CS Bắc Việt và thu

được rất nhiều tài liệu, Tham Mưu Trưởng Quân đoàn cho Phòng nhì và Phòng ba đi khai thác. Bên Phòng 3 có hai sĩ quan Mỹ, bên Phòng 2 thì có tôi và Cố vấn Mỹ. Khi bay lên đến Dakto thì trời mây mù bao phủ không thấy được khoảng trống để đáp, phi công tìm mãi mới thấy được lỗ trống và hạ cánh xuống căn cứ, rồi phi công nói rằng thời tiết xấu bao phủ anh sẽ bay về Kontum và khi xong thì gọi hẳn ta trở lại đón.

Xế chiều trời có vẻ quang đãng, bốn chúng tôi ra bãi đáp đợi, cách 20 phút khi trực thăng tới thì một quả pháo 130 ly của CS bắn trúng ngay địa điểm chúng tôi đứng, sau tiếng nổ tôi thấy cố vấn của tôi nằm rạp xuống đất tôi tưởng anh nằm để tránh viên đạn kế tiếp nhưng anh đã bị trúng mảnh đạn cửa ngay cổ và cuống họng nên đã từ trần, tôi may mắn có lẽ là nhờ lùn mà mảnh đạn có thể bay cao hơn nên tôi thoát chết, tôi rất thương tiếc một Trung Tá dễ thương, vừa hết nhiệm kỳ làm tùy viên quân sự ở Nga Sô, về hưởng những ngày phép với gia đình và khi hết phép được chỉ định đi Việt Nam và đã tới với tôi, tôi rất thương tiếc anh và cũng chỉ biết an ủi “Âu cũng là định mệnh”.

Đôi khi tôi cũng tin ở Định mệnh nhưng vì nhiệm vụ phải liều, liều đây không có nghĩa là liều lĩnh mà là liều chết hy sinh cho lý tưởng cố đạt được mục tiêu đề ra, tôi cũng có bạn là Đại tá Đặng Hữu Hồng, Tỉnh trưởng Quảng Đức người cũng liều, gan dạ nhưng vì định mệnh anh đã bị hy sinh khi liều mình dẫn đoàn quân đi tiếp viện.

Tôi cũng liều trong các công tác tình báo, Hải quân Mỹ đã rải bằng trực thăng những máy dò điện tử xuống nhiều vùng trong tỉnh, có ngày họ đã giao những máy điện tử (sensors) cho mình đi rải nhận định rằng mình sẽ rải chính xác hơn họ. Cố vấn trưởng cho hay là chiều nay Hải quân sẽ gọi vào một trực thăng do phi công của đội cảm tử (Navy seal) lái vào Tiểu khu để chở sĩ quan đi hướng dẫn mục tiêu các mật khu, trực thăng tới Cố vấn nhờ tôi chỉ định sĩ quan đi hướng dẫn, tôi vỗ ngực, nói người sĩ quan đó là tôi, thế rồi tôi và con trai Lễ mang máy truyền tin lên trực thăng đi thi hành nhiệm vụ, thấy thế Cố vấn Phillip Cook cũng nhảy lên theo. Suốt hai giờ quần thảo qua các mật khu, phải bay sát ngọn cây, nhiều chỗ VC đã bị bất ngờ, còn nằm trên võng, máy bay “rẹt” qua bỏ chạy. Những máy điện tử này, giống y hệt như một khúc cây, có lá cũng một màu với lá cây rừng nên dầu có đi tìm cũng khó phát giác được. Rồi kể đó đêm đêm ta nghe những trái đại bác hạng nặng nổ trên các mật khu nhưng người dân đã nhầm chán với những tiếng nổ hàng đêm chẳng ai cần biết là ở đâu và là gì ?.

Ban ngày thì VC cũng không được yên thân, những đợt phản lực A 37 của không đoàn “Ồ ĐEN” từ Phan Rang, từng đoàn 4 chiếc tung hoành trên các mật khu vùng nào cũng là vùng oanh kích tự do, cứ vài ba ngày dân Phan thiết lại chứng kiến những đoàn phản lực, với những tiếng kêu xé trời nhào thẳng xuống tòa tỉnh làm như để thanh toán một mục tiêu chỉ định nhưng trong máy truyền tin chỉ phát ra những lời báo cáo “Bố ơi ! nhiệm vụ thi hành xong chúng con chào bố” lời nói rất cảm động và dễ thương và chỉ trong khoảng khắc đoàn phản lực lấy lại cao độ và biến mất dạng về hướng Phan Rang.

KẾT LUẬN

Với tuổi già gần kết liễu cuộc đời, an hưởng cuộc sống thanh bình nơi đất tạm dung, đôi khi hồi tưởng lại tôi vẫn tiếc những ngày nào oai hùng chống giặc, có những đêm nằm mơ tôi vẫn thấy đang hành quân diệt cộng tại tỉnh nhà và tỉnh dậy đã vô cùng tức giận kẻ gọi là đồng minh nhưng đã phản bội, trong lúc túng quẫn họ đã bán rẻ danh dự họ và giết hại một quân đội hùng mạnh của chúng ta. Trong khi bán nước Việt Nam, TT Nixon và Kissinger đã hy vọng rằng nếu bang giao kinh tế với Trung Cộng họ sẽ có nguồn lợi khổng lồ so với hàng trăm tỷ đã tốn phí cho chiến tranh VN, Nixon đưa ra những thí dụ ấu trĩ như nếu dân Trung Cộng mua một bàn chải đánh răng, một viên Aspirin cho trên một tỷ dân thì cũng đã có trên một tỷ đồng lợi nhuận và mơ tưởng một nền kinh tế vĩ đại và trong cuốn Beyond peace (viễn ảnh hoà bình) Nixon tiên đoán sau này Trung cộng sẽ trở lên một cường quốc kinh tế. Tiên đoán này đến nay tỏ ra đúng nhưng với Mỹ thì cả là một thảm bại, những sản phẩm của Mỹ đã cung cấp công thức cho Trung cộng và Trung cộng đã sản xuất bán lại cho Mỹ và toàn thế giới với giá rẻ mạt nên ngày nay TC đã lăm tiền nhiều bạc đi mua nhiều nước trên thế giới. Mỹ trái lại nghèo mạt nhưng vẫn tiêu sài như công tử nhà giàu vẫn dùng tiền nợ đi mua chuộc các nước giàu, nghèo trên thế giới, không tiền đi cho nhưng phải vay mượn để cho nên nay đã mắc nợ các nước đàn em và nhiều nhất là Trung cộng tất cả lên tới trên một ngàn tỷ đô la, cho tới năm nay Quốc hội Mỹ vẫn chí chóc về việc được phép tăng nâng cao tột đỉnh mức nợ và nhiều phen đã xiềng niềng trong vấn đề phá sản, và nếu bị phá sản thì những gì sẽ xảy ra?... Ngày nay đã sáng mắt ra, vội vàng tuyên bố trở lại Thái Bình Dương, nhưng hãy nhìn kỹ nanh vuốt Trung cộng đã bầu tới đâu?! tiền “Chú Ba” vung ra không hạn chế, hãy nhìn xem chỉ một việc xúi Cambodia không ra thông cáo chung sau khi bé mạt hội nghị các nước Á Châu để tránh việc tố cáo với Tổ chức Quốc Tế -Trung Cộng chiếm biển đông bất hợp pháp, Trung Cộng đã dúm cho Cao Miên tám tỷ đô la với lý do là món nợ vay không hoàn trả. Cứ đà này thì con cháu chúng ta sẽ phải bị nướng dã man trong một cuộc chiến tranh thế giới thứ ba.

Thời gian trôi quá mau nay đã 40 năm, đành rằng Bình Thuận chúng ta cũng bị lôi theo định mệnh của đất nước bị xoá nhòa nhưng chúng ta người chiến sĩ kiên cường của Bình Thuận vẫn hãnh diện ngửa mặt với những gì chúng ta làm cho Bình Thuận, vẫn tin tưởng chính nghĩa quốc gia là lý tưởng, nhờ sự dã man mọi rợ của CS đối với dân lành nên ngày nay ta vẫn thấy không thể nào chúng tồn tại được vì người dân đã phản uất tới cực độ. Đúng như lời nhận xét của tướng pháp Vanuxem, người đã chạy đôn đáo trong giờ phút cuối cùng tháng tư 1975 để tìm giải pháp cứu Việt Nam, ông nhận định rằng muốn giải phóng Việt Nam thì hãy để CS chiếm trọn và cai trị đất nước, khi đó người dân sẽ thấy rõ CS là gì, chúng sẽ tàn ác, độc đoán vơ vét dân sẽ nghèo khổ, chúng hết đường tuyên truyền, người dân sẽ nổi dậy và tiêu diệt chúng. Sự tiên đoán này nay đã thể hiện đúng như dự trù và nay chúng ta cần yểm trợ cho người dân trong nước và ngày trở về sẽ đầy hứa hẹn, tôi chỉ tiếc là không thể sống đến ngày đó để dự ngày khai hoàng ca cùng các chiến hữu.

Từ ba năm nay năm nào tôi cũng từ giã chiến hữu nói đây là năm chót nhưng hết năm Thượng đế lại “gia hạn” cho tôi thêm năm nữa, khi còn lái xe, tập thể dục, đi lại không khó khăn thì tôi không thể không đi tìm các em được, nhưng năm nay thì thật tình là năm chót, với tuổi 90 bước qua 91 thấy quá yếu, đi đứng không còn vững chãi như xưa nên dầu Thượng đế có gia hạn thêm cho năm nữa thì cũng không còn nghị lực đi nữa, tôi đã tham dự buổi họp với hội Thân hữu Bình Thuận/Houston tháng ba năm nay 2013, tôi rất thích dự hội này vì thành phần tham dự gồm số đông các vị cao niên, một số sĩ quan thuộc các cấp Quân, Cán, Chính, những người đã chứng kiến những gì tôi đã làm cho Bình Thuận và cũng các vị này đã ban cho tôi bản Tuyên Dương “NHỜ ANH”.

Tạm biệt chiến trường và quý chiến hữu.

Ngô Tấn Nghĩa

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnWWmwvZ%2B4Gq2tcDRUa49a0OfFK2PnG9f-UWR%3DvD9V%3D8-Q%40mail.gmail.com>.

www.vietnamvanhien.org

